

Prišli smo vse to povedatin s svojimi podpisi poterdit.

V Karlovcu 14. maliga serpana 1848.

Gjorgje Ranković, desetnik iz Batajnice, 11. Komp. — Pavle Konjević, vojak iz Sasa, 12. komp. — Jovan Milin, vojak 10. komp. — Naprošeni podpisavec imen: Nikola Skenžić s./r. — Priče: Peter Jovanović s./r. — Aleksander Kostić s./r. — Mihailo Krešić s./r. — Arsenije Kolarski s./r. — Dr. Radojčić s./r.

De je prepis prvemu spisu ves enak, poterdi glavni odbor serbskiga naroda s podpisam in pečatom.

V Karlovcu 15. maliga serpana; vodja pisarnice in tajnik naroda Jovan Stanković s./r.

Černe bukve.

Široko se odprte černe bukve, de se z debelimi čerkami hudobija brezvestne babe zapiše. Blizo ceste na dvorišu svoje hiše napravi neka konjederka ogenj — pod milim Bogam zató, kér meni, de bi drugači tako grozovitno delo nič ne veljalo — in péče na enim kraji nekoliko oderto, še živo mačko na goreči žerjavci, v posodo pa lovi tisto tolšo in kri, ki mački iz rane teče. Lahko si mislite, neizrečeno trpljenje uboge mačke. In zakaj? Zató de bo neusmiljenka to mast, ktera ponjeni misli iz živo pečene mačke izteči mora, neumnim ljudém v zdravilo prodajala. — Ali ni to neumnost in terdoserčnost, za ktero so černe bukve še vse premalo!! —

— t —

Novičar.

Iz Laškiga ni ta teden nič posebniga noviga, kakor de je Albini, vodja sovražnih bark, ki še zmirej poleg Tersta in Benetk po jadranskim morji švigajo, od svojiga kralja povelje dobil, imenovano morje z barkami zapustiti in se z njimi domú podati. — Sicer pa grejo še zmirej naše armade na Laško, in kakor se sliši, bo še 30 novih bataljonov notri šlo, zató de se Laham naša moč očitno pokaže, de se bojo pohlevno pogodbam udali, po katerih hočejo naš Cesar z njimi vojsko dokončati in terden mir skleniti. — V Milani je naša armada 60 tavžent centov smodnika (pulfra) našla, kteriga je pobegnjeni sovražnik tamkej popustil. — Madžari še niso vojske zoper Hervate začeli. — Pretečeni tedin je bilo na Dunaji zopet silno nepokojno: delavci in delovke so se spuntali, zató kér je minister za potrebno spoznal, dnino za ženske od 20 krajcarjev na 15 ponižati, za otroke pod 15. léti pa na 10 kraje. Punt je bil tako hud, de se je mogla narodna straža zoper delavce vzdigniti. 6 delavev je koj mervih na mestu ostalo, 64 pa je bilo ranjenih. Zdej je zopet mirno. — Deržavni zbor še ni dokončal kmetijskih reči zavoljo desetine, tlake i. t. d. Vsi poslanci so v tem edinih misli, de imajo vse te reči jenjati, — kakó pa se ima odškodovanje zgoditi, v tem se še niso mogli zediniti. Veliko jih je, ki terdijo in si dokazati prizadevajo, de naj se s cesarskimi (deržavnimi) denarji gruntne in desetinske gosposke odškodovajo; poslanci kmečkiga stanú pa še besedice zinili niso, akoravno so kmetje kmete ravno zavoljo te reči izvolili in na Dunaj poslali. — Pred nekimi dnevi je prišel iz Dunaja ukaz, de imajo po celim našim cesarstvu šole za ranocelnike (Chirurgen) jenjati, torej tudi v Ljubljani, kér prihodnjič ne bo več ranocelnikov (padarjev), ampak bojo le dohtarji zdravništva in ranocelnštva. — Minister poduka je zapovedal, de se imajo nove bukve za male šole napraviti, v kterih se imajo kmetijske in rokodelske reči razlagati. Pametno povelje. — Novi zapovednik narodne straže v Ljubljani je od Cesarja poterjen, namreč gosp. Janez Baumgartner, spoštovani kupec v Ljubljani. Živi! —

Zlata resnica.

Naš mnogo spoštovani poslanec Dr. Kavčič je v 29. seji Dunajskiga zbora, ko je od poravnjanja kmetijskih reči govoril, na koncu svojiga govora tudi naslednje besede izustil, ktere kažejo, kako dobro de gosp. dohtar poznajo žive potrebe sedanjih časov, od kterih pa se deželni zboru Koroškemu in Štajarskemu še clo ne sanja. Slavne besede gosp. dohtarja so bile:

„Sollen die Völker sich nicht unterdrücken, so müssen die Provinzen fallen und sich als Nationalitäten gestalten“, — to je: „De se ljudstva med sabo ne bojo zatirale, morajo dozdanje méje deželá jenjati, in nov red po razločku narodnosti se začeti.“

Zlata resnica, ktera je bila tudi v zboru z veliko slavo sprejeta. Slava možu, ki jo je izustil!

Razglas.

Na mnogo vprašanje, kam de se imajo darovi za verle Hervate pošiljati, damo vsim rodoljubam na znanje, de jih prejema slovensko društvo v svoji pisarnici v Ljubljani v Salendrovih ulicah Nr. 195, v 2. nadstropji; sicer pa tudi naslednji gospodje, ki so ob enim naprošeni, podane darove rado voljno prejemati in jih berž ko berž slovenskemu društvu v Ljubljano poslati. Naprošeni gospodje so:

Gospodje kupci Bučar, Souvan in Pleiweis v Ljubljani; — gosp. Janez Sever, župan v Vižmarjih; — gosp. fajmošter Potočnik v Št. Vidu; — gosp. Jožef Jarc, župan med Vodama; — gosp. Pleiweis, kupec v Krajnji; gosp. fajmošter Arko v Vodicah; — gosp. Toman, vlastnik fužin v Kamni Gorici; — gosp. Jakob Pehare v Teržicu; — gosp. Dr. Potočnik v Kamniku; — gosp. Omahen komisijski sodnik v Loki; — gosp. Edvard Urbančič, grajšak Pred Dvorom; — gosp. Prešerin, posestnik v Bledu; — gosp. kaplan Varl v Krajski Gôri; — gosp. Rudež, grajšak v Ribnici; — gosp. Kozler, grajšak v Ortneku; — gosp. And. Pintar, uradnik v Šmartnim pri Liti; — gosp. Franc Legat, zdravnik v Višnji Gôri; — gosp. Gressel, grajšak v Trebnjim; — gosp. komisijski sodnik Rab v Mokronogu; — gosp. Franc Polak v Novim Mestu; — gosp. komisár Pole v Poljanah; — gosp. grof Gustav Aversperg, grajšak v Mokricah; — gosp. Jožef Klemenčič posestnik na Verhniki; — gosp. Aleks. Wilher poštar v Planini; — gosp. Frid. Wilher, grajšak v Senožecah; — gosp. Forstner, grajški oskerbnik v Šneperku; — gosp. komisijski sodnik Arko v Ipavi. — V Terstu pa gosp. Janez Cerer, kontrolor velke colnje.

Slovensko društvo v Ljubljani 20. veliciga serpana 1848.

Zastavica.

Komú ni treba na krajeer gledati?

Žitni kup. (Srednja cena).	V Ljubljani		V Krajnji	
	26. veliciga serpana.		21. veliciga serpana.	
	gold.	kr.	gold.	kr.
1 mernik Pšenice domače	2	11	2	8
1 » » banaške	2	20	2	24
1 » Turšice	—	—	1	26
1 » Soršice	—	—	1	40
1 » Reži	1	28	1	30
1 » Ječmena	1	15	1	20
1 » Prosa	1	30	1	20
1 » Ajde	—	—	1	28
1 » Ovsa	—	47	—	47

Vrednik Dr. Janez Bleiweis. — Natiskar in založnik Jožef Blažnik v Ljubljani.